

Lesbrief 15 - Het belang van de gemeenschap

Jaar 3

door Kim Nataraja

We zagen hoe Christus onze innerlijke gids is op onze meditatieweg, maar we worden ook ondersteund door de gemeenschap van mediteerders. In ons diepste zijn, in onze essentie zijn we een sprankje Goddelijke Liefde en zijn we in wezen aanvaard en bemind. Als we deze waarheid eenmaal ten aanzien van onszelf hebben beseft, kunnen we aannemen dat deze ook voor anderen geldt. We kunnen dan echt 'onze naasten liefhebben als onszelf' – zoals Jezus ons leert – omdat we onszelf in onze naasten zien. Een woestijnvader geeft aan dat dit toch tijd nodig heeft, omdat het niet gemakkelijk te volbrengen is: "Ik heb er 20 jaar over gedaan om alle mensen als één te zien!" Hoe meer we ons er echter van bewust worden dat we door God aanvaard worden zoals we zijn, hoe gemakkelijker het voor ons wordt om anderen te aanvaarden zoals zij zijn. "We leren om onze naasten gewoon te laten zijn, zoals we God laten zijn. We leren onze naasten niet te manipuleren, maar liever respecteren we hem, we respecteren zijn betekenis, het wonder van zijn wezen." Dan beginnen we ons met anderen te verbinden vanuit de diepte, vanuit onze essentie en niet vanuit ons verwonde oppervlakkige zelf, ons 'ego'.

John Main zegt in 'Van Woord naar Stilte': "De kern van gemeenschap is erkenning van en diep respect voor de ander." Ons gedrag zal dan gebaseerd zijn op een gevoel van eenheid en onderlinge verbondenheid, hetgeen resulteert in zowel empathie en respect als een verlangen naar wederzijdse dienstbaarheid. Op de geestelijke weg bieden persoonlijke relaties en gemeenschapsleven belangrijke kansen. Vooral hierin worden deze liefde en het respect voor onszelf en anderen op de proef gesteld. Wanneer we botsen worden we ons bewust van onze gewoonlijke geconditioneerde reactie op een bepaald gedrag en situatie. We moeten begrijpen dat deze reactie in het verleden ontstaan is en niet past bij het huidige moment. Onze irritatie, zelfs boosheid, afgunst en trots, laat ons zien hoe diep wij – op een ander moment en ergens anders – gekwetst zijn. Dus vrienden en geliefden maken ons bewust van onze 'schaduw'. Voornamelijk als dit samengaat met regelmatig bidden en/of mediteren, zal het ons helpen onze wonden te transcenderen. Samen bidden betekent samen groeien en zodoende is 'gebed de uitgelezen school voor gemeenschapsvorming'. (Van Woord naar Stilte) Langzaamaan leidt deze groei naar ware zelfkennis en zo naar dieper bewustzijn van de Goddelijke Aanwezigheid. John Main zegt in 'The Inner Christ': "Alleen wanneer we het verleden totaal achter ons laten, kunnen we volkomen

aanwezig raken in het nu van het goddelijk moment." Omgekeerd worden we zo de persoon naar Gods bedoeling.

De meditatiegroep en de hieruit voortvloeiende gemeenschap maakt dit op een zeer essentiële manier mogelijk. Bovendien, zoals Laurence Freeman zegt in 'Een kostbare parel', "is het niets nieuws dat Christenen samen komen om te bidden. 'De grote groep gelovigen was één van hart en ziel (Hand 4,32): zij kwamen samen in voortdurend gebed'. Dit wordt gezegd over de klein kerkgemeenschap te Jeruzalem, die gesticht werd na de dood en verrijzenis van Jezus." Terwijl het Christendom zich verspreidde, ontmoetten de eerste Christenen elkaar in kleine groepen bij elkaar thuis om samen te bidden, net zoals wij doen in onze meditatiegroepen. Vooral in die beginjaren, toen de Christenen een vaak vervolgd minderheid waren, waren wederzijdse vertroosting en steun van vitaal belang. Ook wij hebben deze steun van onze medereizigers nodig in een wereld die onze spirituele zoektocht niet begrijpt en zelfs minacht. Bovendien wordt gebed veel krachtiger als mensen samen bidden. Jezus zegt hierover: "Waar er twee of drie verzameld zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden." (Mt 18,20)